

Arrest

nr. 28 781 van 16 juni 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 april 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. RUELENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, verklarende een Iraaks staatsburger van Koerdische origine te zijn, verliet Kirkuk in Centraal-Irak op 2 juni 2008 richting Turkije. Vanuit Turkije reisde u verder naar België waar u op 16 juli 2008 aankwam en nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

U verklaarde dat u Irak ontvluchtte omwille van problemen met terroristen en met de politie. U stelt dat in de wijk "Rachim Awa" twee personen in uw wagen stapten en dat u de vraag kreeg om een andere auto te volgen. Als u dat niet deed zouden ze u doden. U moest snel rijden en de andere wagen inhalen waarna de personen in uw wagen de andere auto onder vuur namen. U moest vervolgens verder rijden naar Arafa waar u werd gedwongen om uit uw auto te stappen en ze u in de koffer staken. U werd naar een opslagplaats gebracht waar ze u uit de koffer haalden en in een andere wagen staken waar u gedurende vijf uren in de koffer moest blijven liggen. U werd vervolgens naar een huis gebracht waar u in de kelder werd gestoken en waar u gedurende zeven dagen verbleef. Toen u op een zeker

moment naar het toilet wilde, ging u er vandoor en verschool u zich gedurende korte tijd bij het technologische instituut waarna u een taxi naar een vriend in de wijk "Azadi" nam. U bleef daar twee dagen en één nacht en verliet Irak richting Turkije. Tijdens het verblijf bij uw vriend ging deze bij uw ouders langs om uw situatie uit te leggen. Hij kwam ook terug met het nieuws dat de dag van uw verdwijning de politie was langs geweest en naar u navraag had gedaan. U kreeg ook drie oproepingen om u bij de politie aan te bieden.

In België verklaart u ook een broer te hebben, (I.A.M.) (OV. 4.794.525 en CG 98/23829) die zich in 1998 vluchteling heeft verklaard.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hier volgende redenen.

Zo wordt de geloofwaardigheid van uw afkomst uit een recente verblijf in Kirkuk, Centraal-Irak, fundamenteel ondergraven omwille van volgende vaststellingen.

Zo legt u in het kader van uw asielprocedure uw nationaliteitsbewijs neer (zie administratief dossier, groene farde, stuk 1). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd (blauwe farde, stuk 1), blijkt immers dat het door u neergelegde nationaliteitsbewijs een namaking betreft en geen authentiek document is. Door het neerleggen van een vals identiteitsdocument heeft u doelbewust getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Dit doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid, te meer u niet in staat bent enig ander identiteitsstuk voor te leggen. Bovendien, door het neerleggen van een vals identiteitsdocument kan uw ware identiteit niet met zekerheid worden vastgesteld. Hierdoor rijzen ook twijfels omtrent uw afkomst.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u verklaarde nooit ergens anders te hebben gewoond dan in de wijk "Rachim Awa" in Kirkuk (CGVS, p. 3), Centraal-Irak. Er kan echter ernstig getwijfeld worden aan deze verklaringen. Zo weet u niet wie de "mukhtar" (verantwoordelijke) van uw wijk was na de val van het Baathregime en blijkt u evenmin op de hoogte te zijn wie deze functie vervulde vóór de val van het regime (CGVS, p. 7). Toen u gevraagd werd naar de voorzitter van de Stadsraad van Kirkuk kon u wel de naam van de voorzitter Rizgar Ali geven (CGVS, p. 8). U kon verder wel een aantal namen geven van personen die namens de Koerdische bevolkingsgroep een verantwoordelijke positie innemen (CGVS, p. 9) maar u kon niet bevestigen of deze personen dan ook in de Stadsraad zetelen (CGVS, p. 9). U had die namen enkel maar gehoord en had er geen idee van wie ze waren of wat hun preciese functie is. Met betrekking tot welke bevolkingsgroep de macht in handen had in Rachim Awa, stelde u dat dit de Koerden waren (CGVS, p. 7). Gevraagd naar welke politieke partij of georganiseerde militie de macht in handen had in Rachim Awa, stelde u dat dit de PUK was. Wie de lokale vertegenwoordiger voor uw wijk was voor de PUK in Rachim Awa kon u echter niet aangeven (CGVS, p. 7). De verantwoordelijke van de PUK voor Kirkuk zelf kon u wel benoemen (CGVS, p. 7). Rekening houdende met uw verklaringen dat u altijd in Rachim Awa heeft gewoond, is het op zijn minst merkwaardig dat u de lokale vertegenwoordigers in de wijk waar u uw hele leven gewoond heeft niet blijkt te kennen. Dat u anderzijds wel de namen kan geven van de gouverneur van Kirkuk, van het hoofd van de Stadsraad van Kirkuk en van de verantwoordelijke van de PUK voor Kirkuk doet niets af aan de vaststelling dat u de mensen die verantwoordelijk zijn voor uw onmiddellijke leefomgeving niet blijkt te kennen en dit is in zijn geheel niet logisch.

Toen u met betrekking tot uw afkomst uit de wijk Rachim Awa in Kirkuk gevraagd werd naar aanslagen in uw wijk die plaatsvonden na de val van het regime van Saddam Hoessein, stelde u dat het er veel waren geweest in Kirkuk, maar niet in uw wijk (CGVS, p. 10). Nogmaals expliciet gevraagd naar aanslagen in uw wijk sinds de val van het regime van Saddam Hoessein, kon u dan toch welgeteld één aanslag geven in Rachim Awa, met name een aanslag in 2006 met een bomauto nabij de Pepsi-fabriek (CGVS, p. 10). Wat het doelwit was van deze aanslag wist u niet. Van andere aanslagen bleek u niet op de hoogte te zijn (CGVS, p. 9-10). Gezien uw verklaringen dat u altijd in Rachim Awa heeft gewoond (CGVS, p. 3) is het zeer merkwaardig dat u met moeite één aanslag kan geven in uw wijk en niets concreets weet te vertellen over het doelwit van deze aanslag. Dat u buiten deze aanslag in 2006 geen andere aanslagen kan geven, is des te merkwaardiger aangezien uit informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd, zie blauwe farde, stuk 4), blijkt dat er meerdere zware aanslagen zijn geweest in Rachim Awa waarbij

meerdere doden en tientallen gewonden vielen en dit bij aanslagen die recenter zijn dan in het jaar 2006. Dat u aangaande de veiligheidssituatie in uw wijk dan ook dermate vage en weinig concrete verklaringen aflegt laat ernstige twijfels ontstaan over uw verklaarde verblijf in Rachim Awa. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat het politiebureau van Rachim Awa niet één maar twee keer het doelwit was van een zware aanslag (blauwe farde, stuk 4), terwijl u opmerkelijk genoeg verklaarde dat er in Rachim Awa nooit een politiebureau is geweest (CGVS, p. 3). Deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaring - dat er in Rachim Awa nooit een politiebureau is geweest - en de informatie waarover het CGVS beschikt - twee aanslagen op politiebureau -, is zelfs van die aard dat de geloofwaardigheid van uw verblijf in Rachim Awa (Kirkuk) fundamenteel ondergraven wordt.

Verder gevraagd naar de gewapende organisaties of milities die actief zijn binnen Kirkuk tegen de autoriteiten en die medeverantwoordelijk zijn voor de onveilige situatie in Kirkuk dient eveneens te worden opgemerkt dat uw kennis hiervan zeer miniem is. Zo stelde u in eerste instantie dat men deze gewoon "terroristen" noemt (CGVS, p. 10). Rekening houdende met uw verklaringen dat u altijd in Kirkuk gewoond heeft werd u gevraagd om iets concreter te zijn over de namen van die organisaties of milities. U gaf daarop de naam "Mujahideen" ("religieuze strijders") maar kon daar verder niets over zeggen, noch specificeren. Daarnaast noemde u ook nog "Al Qaida" omdat de personen die u ontvoerd hadden u voor deze organisatie hadden willen rekruteren (CGVS, p. 14). Voor iemand, die sinds de val van het regime van Saddam Hoessein en de daarop volgende periode waarin diverse gewapende groeperingen tegen het Iraakse regime en de buitenlandse aanwezigheid ontstonden en van zich lieten horen, in Kirkuk zou hebben gewoond, is het geenszins geloofwaardig dat hij enkel algemene benamingen zoals "Mujahideen" en "Al Qaida" kan vermelden. Te meer daar "Mujahideen", zoals u het noemt, een vrij algemene term is zonder dat het verwijst naar een bepaalde specifieke groepering. Anderzijds is het zo dat een organisatie zoals "Al Qaida" ook ver buiten Irak gekend is en niet getuigt van een doorleefde kennis betreffende uw beweerde regio van herkomst. Bijkomend dient nog te worden opgemerkt dat u de naam "Al Qaida" niet gaf toen u expliciet gevraagd werd naar gewapende organisaties die actief zijn tegen de Iraakse autoriteiten maar hun naam pas noemt in het kader van de asielfeiten die u inroept en die zich afspeelden in Kirkuk (CGVS, p. 14). Dit is opnieuw een opmerkelijke vaststelling.

Voorts, toen u gevraagd werd naar verkiezingen die hadden plaatsgevonden na de val van het regime van Saddam Hoessein stelde u dat u één keer bent gaan stemmen maar voor welke verkiezingen dat waren, wist u niet (CGVS, p. 8). Van andere verkiezingen, zoals de lokale verkiezingen, had u wel gehoord maar wanneer ze hebben plaatsgevonden wist u evenmin (CGVS, p. 8).

Daarnaast verklaarde u dat u onderwijs gevolgd heeft vanaf de jaren '90 tot in 2006-2007. U stelt dat de officiële onderwijstaal in een officiële school in Kirkuk het Koerdisch was (CGVS, p. 6-7) terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de officiële onderwijstaal in Kirkuk ten tijde van Saddam Hoessein het Arabisch was (blauwe farde, stuk 4). Dat u dan ook uw onderwijs in Kirkuk in het Koerdisch zou hebben gekregen in de periode voorafgaand aan de val het regime van Saddam Hoessein is dan ook weinig aannemelijk. Wanneer het regime van Saddam Hoessein bovendien gevallen was kon u evenmin aangeven. U stelde vaagweg dat de invasie op 20 maart begon en 19 dagen later eindigde maar een datum plakken op de val van het regime van Saddam Hoessein kon u niet (CGVS, p. 7). Gevraagd naar wanneer de val van het regime van Saddam Hoessein herdacht wordt, stelde u 20 maart (CGVS, p. 8), terwijl dit foutief is zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd (blauwe farde, stuk 4).

Met betrekking tot de beoordeling of u in aanmerking dient te komen voor het statuut van subsidiaire bescherming dient op basis van het voorgaande te worden gesteld dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u in de door u aangehaalde periode - met name sinds uw geboorte tot uw vertrek uit Kirkuk in juni 2008 - in Rachim Awa, Kirkuk, verbleven zou hebben. Uit uw verklaringen blijkt weliswaar dat u wel enige geografische kennis heeft over Kirkuk, doch deze kennis is op zich onvoldoende om u het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen. Buiten uw geografische kennis van Kirkuk weet u, zoals hogerop reeds werd aangehaald, immers maar weinig af van het maatschappelijke leven in Rachim Awa en is ook uw kennis van de veiligheidssituatie in de wijk waar u uw hele leven gewoond zou hebben zo goed als afwezig. Dat u ooit in Kirkuk gewoond of verbleven, mogelijks zelfs gewerkt heeft, is dan ook niet uitgesloten maar bovengoaande vaststellingen maken echter dat u het CGVS niet in staat stelt een duidelijk beeld te krijgen van uw werkelijke verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in Noord-Irak of derde landen of de redenen waarvoor u deze derde landen heeft verlaten. Van een kandidaat-vluchteling kan verwacht worden dat hij zijn volledige medewerking verleent aan de onderzoekende instanties, zodat deze een correct beeld kunnen

krijgen over zijn nood aan bescherming. In casu is dit niet het geval. Er kan dan ook niet worden gesteld dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Met betrekking tot de beoordeling of u in aanmerking dient te komen voor het statuut van vluchteling dient te worden vastgesteld dat gezien u er niet in slaagt uw afkomst en verblijf in Kirkuk aannemelijk te maken en de door u ingeroepen asielfeiten zich in Kirkuk zouden hebben afgespeeld (CGVS, p. 14-15), er aan het door u ingeroepen asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (nationaliteitsbewijs, oproeping politie) zijn niet van die aard dat ze hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kunnen plaatsen. In tegendeel, het door u neergelegde nationaliteitsbewijs werd door de Federale Politie bestempeld als vals waardoor uw ware identiteit niet kan worden vastgesteld. Aan de door u neergelegde oproeping van de politie kan slechts geloof worden gehecht indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen hetgeen bij u niet het geval is. Bovendien kan er evenmin met zekerheid worden vastgesteld dat u de persoon zou zijn die op de door u neergelegde oproeping (groene farde, stuk 2) van de politie bij naam wordt genoemd.

Tot slot moet aangestipt dat uw broer in oktober 2000 door het CGVS de status van vluchteling kreeg toegekend maar dit op basis van geheel andere motieven dan diegene die u aanhaalt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.2.1. Verzoeker voert de schending aan van de rechten van verdediging. Hij blijkt tijdens het interview de vragen niet goed te hebben begrepen en stelt zich omgekeerd dan ook de vraag of zijn verklaringen correct werden vertaald. Volgens verzoeker was de tolk afkomstig van Iran en zijn er verschillen in het Sorani afhankelijk van de regio van afkomst.

2.2.2. De procedure voor de Commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 167.415, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 98.827, 12 september 2001). Verzoeker toont niet aan dat de bij het CGVS voorziene tolk afkomstig zou zijn van Iran. Hij brengt evenmin enig begin van bewijs bij omtrent de beweerdte verschillen in het Sorani. Verzoeker beperkt zich tot de louter algemene bewering dat zijn verklaringen mogelijkerwijze incorrect zouden zijn vertaald en geeft nergens in concreto aan waar dit het geval zou zijn. Verweerder antwoordt derhalve met recht dat verzoeker deze blote bewering niet hard maakt. Er werd hem tijdens het gehoor uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep en er werd hem verduidelijkt dat eventuele problemen gemeld moesten worden, hetgeen zowel hijzelf als zijn advocaat hebben nagelaten te doen. Verzoeker kreeg bovendien de mogelijkheid bijkomende opmerkingen te maken, doch voegde niets toe met betrekking tot het verloop van het gehoor of de vertolking (administratief dossier, stuk 5). Verweerder werpt tevens met reden op dat de gedane vaststellingen dermate zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk. De aangevoerde schending van de rechten van verdediging kan niet worden aangenomen.

2.3.1.1. Verzoeker beroept zich verder op een schending van artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij houdt, onder verwijzing naar zijn feitenrelaas, voor een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. De bestreden beslissing is volgens verzoeker niet correct in feite en faalt naar motivering in rechte gezien de inhoud van zijn relaas wel degelijk beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie. Hij stelt vast dat het vluchtrelaas en de oproeping van de politie die hij bijbracht niet werden onderzocht.

2.3.1.2. Verzoeker beroept zich op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, meerbepaald de materiële motiveringsplicht.

Hij stelt identiteitsdocumenten te hebben laten opsturen en zich er verder geen rekenschap van te hebben gegeven dat deze niet authentiek konden zijn. Hij had eveneens om zijn identiteitskaart gevraagd, doch deze zat er niet bij. Verzoeker wijst erop dat hij wel zijn identiteitskaart correct kon omschrijven. Hij stelt niet doelbewust te hebben getracht de asielinstanties te misleiden en verklaart dat hij alsnog zal proberen zijn identiteitskaart te bekomen.

Met betrekking tot de lokale vertegenwoordiger van de PUK is verzoeker van mening dat zulk gegeven niet kan worden aangewend om te oordelen of iemand afkomstig is van die regio. Hij stelt zich de vraag of iedereen in België de naam kent van de burgemeester in zijn gemeente. Verzoeker betoogt dat hij zich niet bezighoudt met de politiek en op geen enkele manier politiek actief was.

Dit zou, gelet op zijn jonge leeftijd, niet verwonderlijk zijn, net zomin als het feit dat hij niet meer weet wanneer verkiezingen hebben plaatsgevonden.

Verzoeker wijst erop dat hij wel een aantal personen wist te benoemen, zoals de vroegere en huidige gouverneur van Kirkuk, het hoofd van de Stadsraad, de lokale vertegenwoordiger van de PUK, andere personen die in de Stadsraad zetelen,... Door deze informatie zou hij aantonen afkomstig te zijn van Kirkuk zodat de bestreden beslissing op dit punt niet correct is gemotiveerd.

Over de verschillende milities die actief zijn in Kirkuk wist verzoeker niet meer te vertellen omdat hij zich hiermee niet bezig hield. De bekommernis was hoe te overleven en hij trachtte dit te doen door zich zo weinig mogelijk in te laten met politieke organisaties. In het algemeen sprak hij van terroristen of Mujahedeën. Verzoekers vluchtrelaas zou duidelijk maken dat het zich inlaten met zulke terroristen vergaande gevolgen kan hebben.

Aangaande de aanslagen die plaatsvonden voert verzoeker aan dat hij reeds veel meemaakte, zodat het moeilijk is om de aanslagen die zich enkel in zijn wijk afspeelden te duiden. Dergelijke aanslagen zijn schering en inslag en de bevolking is hierdoor zwaar getraumatiseerd.

Betreffende het politiebureau van Rachim Awa zou verzoeker hebben geantwoord dat dit behoort tot de politie van Azadi en zou hij in deze zin moeten worden begrepen wanneer hij stelt dat er geen politiebureau is in Rachim Awa.

Hoewel hij voorhield dat hij in het Koerdisch naar school ging, dient volgens verzoeker te worden vastgesteld dat hij eveneens kennis heeft van het Arabisch en hij dit kan begrijpen, lezen en schrijven. Hij wil dit niet gezegd hebben: "wij houden niet van de Arabieren". Desalniettemin verklaart hij lessen te hebben gehad in het Arabisch. Bijgevolg zouden zijn verklaringen niet strijdig zijn met de informatie in het dossier waaruit blijkt dat het onderwijs in het Arabisch plaatsvond voor de val van Saddam.

Gelet op het voorgaande werd volgens verzoeker de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd om te oordelen dat zijn afkomst niet geloofwaardig is. Bovendien wordt enkel aangaande zijn afkomst een motivering gegeven zodat de beslissing onvolledig is. De redenen waarom hij zijn land verliet werden niet nader onderzocht.

Verzoeker bracht een oproeping bij van de politie die hem werd toegestuurd via DHL, die werd opzij geschoven met een gebrekkige motivering. Hij is van mening dat de voorgelegde documenten onderzocht moeten worden, zodat ook op dit punt de bestreden beslissing gebrekkig en onvolledig is.

Ter terechtzitting brengt verzoeker een identiteitskaart en een geboorteakte bij, alsmede de briefomslag van DHL waarmee deze werden verstuurd vanuit Irak.

2.3.2. De twee voorgaande middelen, zoals uiteengezet sub 2.3.1.1 en 2.3.1.2, hebben beide betrekking op de vluchtelingenstatus en worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Daargelaten de vaststelling dat de ter terechtzitting neergelegde stukken, blijkens de erbij gevoegde briefomslag, werden verstuurd vanuit Erbil in Noord-Irak en verzoeker bovendien niet aantoont waarom

hij deze stukken niet eerder kon bijbrengen, dient te worden opgemerkt dat zij niet zijn vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat zij overeenkomstig artikel 8 PR RvV niet in overweging worden genomen.

Wat betreft verzoekers nationaliteitsbewijs, bleek na onderzoek door de Federale Politie dat het geen authentiek document betreft (administratief dossier, stuk 19: landeninformatie). Dat verzoeker zich er geen rekenschap van zou hebben gegeven dat dit niet authentiek kon zijn kan niet worden aanvaard aangezien het document zou zijn uitgereikt in augustus 2007 (ibid.; stuk 5, p.2), zodat hij het reeds in zijn bezit zou hebben gehad in Irak. Bovendien verklaarde hij uitdrukkelijk dat hij er zeker van was dat het nationaliteitsbewijs een echt exemplaar is (administratief dossier, stuk 5, p.13) en draagt hij hoe dan ook de verantwoordelijkheid voor de stukken die hij bijbrengt. Dat verzoeker zich ter adstructie van zijn asielaanvraag bedient van een vals nationaliteitsbewijs, doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Verzoekers poging zijn verklaringen omtrent het al dan niet aanwezig zijn van een politiebureau in zijn wijk te nuanceren vindt geenszins steun in het administratief dossier waaruit blijkt dat hij aangaf dat zij behoorden tot het politiekantoor van Azadi en, gevraagd of Rachim Awa geen eigen politiekantoor had, antwoordde: *“Nee, dat hebben we nooit gehad”* (stuk 5, p.3).

Zijn poging om zijn verklaringen aangaande het onderwijs in Kirkuk te nuanceren vindt evenmin steun in het dossier. Verzoeker verklaarde immers dat hij in het Koerdisch naar school ging, dat het Koerdisch de officiële onderwijstaal was en dat hij maar één vak in het Arabisch kreeg, met name Arabische taallessen. Hij bevestigde uitdrukkelijk dat de rest van de lessen in het Koerdisch waren en dat al de jaren dat hij naar school ging, van in de jaren negentig tot 2006 of 2007, het Koerdisch de onderwijstaal was (ibid., p.6-7). Deze verklaringen kunnen niet worden gerijmd met de informatie in het administratief dossier (stuk 19: landeninformatie).

Verzoeker beperkt zich er voor het overige toe zijn vastgestelde gebrek aan kennis te vergoelijken en te minimaliseren door dit te wijten aan zijn ‘jeugdige’ leeftijd en het feit dat hij zich met dergelijke zaken niet bezighield. Deze uitleg is geenszins afdoende, daar van verzoeker, die naar school is geweest tot het zesde middelbaar en daarna heeft gewerkt als taxichauffeur (administratief dossier, stuk 15, p.1), redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op de gestelde elementaire kennisvragen omtrent zijn directe leefomgeving, meerbepaald aangaande (i) de Mukhtar van zijn wijk na de val van het regime (ii) de Mukhtar voor de val van het regime (iii) de personen die namens de Koerdische bevolkingsgroep een verantwoordelijke positie innemen, al dan niet in de Stadsraad (iv) de lokale vertegenwoordiger voor zijn wijk voor de PUK, dewelke volgens hem de macht in handen heeft in zijn wijk (v) aanslagen die plaatsvonden in zijn wijk na de val van het regime (vi) het politiebureau van zijn wijk (vii) de gewapende organisaties of milities die binnen Kirkuk actief zijn tegen de autoriteiten en medeverantwoordelijk zijn voor de onveilige situatie aldaar (viii) de verkiezingen die plaatsvonden na de val van het regime (ix) de officiële onderwijstaal in Kirkuk (x) het moment waarop het regime van Saddam Hoessein is gevallen (xi) de dag waarop de val van het regime van Saddam Hoessein wordt herdacht. Dat verzoeker wel kon antwoorden op een aantal andere aan hem gestelde kennisvragen, weegt in casu niet op tegen zijn gebrekkige kennis omtrent het maatschappelijke leven en de veiligheidssituatie in de wijk waar hij zou verbleven hebben.

Op basis van de voormelde vaststellingen, oordeelde het CGVS op goede grond dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden afkomst van en recent verblijf in Kirkuk, Centraal-Irak. Derhalve stelt de bestreden beslissing tevens met recht dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen asielmotieven, dewelke zich aldaar zouden hebben voorgedaan.

De geloofwaardigheid van deze asielmotieven wordt verder ondergraven doordat verzoeker in de vragenlijst en bij het CGVS een uiteenlopend asielrelaas naar voren brengt. In de vragenlijst gaf hij aan dat zijn wagen werd gebruikt door de terroristen terwijl hij vastgehouden werd en dat hij dit te weten kwam doordat de politie zijn wagen zou hebben gezien en dit zou hebben verteld aan zijn familie. Tevens verklaarde verzoeker dat hij na zijn ontsnapping rechtstreeks naar zijn vriend ging (administratief dossier, stuk 15, p.2-3). Bij het CGVS beweerde verzoeker echter dat de terroristen hem dwongen een andere auto te achtervolgen, hij heel snel moest rijden zodat hij dicht bij die auto was en de terroristen, toen zij dichtbij waren, die wagen onder vuur namen. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij na zijn ontsnapping te voet naar het technologisch instituut ging en zich daar ging verschuilen. Toen het licht was zou hij een taxi hebben genomen naar een vriend van hem (administratief dossier, stuk 5, p.14-15).

Wat betreft de bijgebrachte politieoproeping stelt de bestreden beslissing terecht dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat verzoeker de persoon is die op deze oproeping wordt vermeld en dat het document niet wordt ondersteund door geloofwaardige verklaringen. Dient bovendien te worden opgemerkt dat de inhoud ervan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen verder ondermijnt, daar waar het werd opgesteld op 23 mei 2008 en verzoeker daarvoor reeds verschillende malen zou zijn

opgeroepen (ibid., p.2; stuk 18: documenten), terwijl hij verklaarde dat hij slechts op 23 mei 2008 werd aangehouden door de terroristen die zijn wagen gebruikten om andere wagens te beschieten (administratief dossier, stuk 15, p.2).

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin. Derhalve voldoet hij niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.4.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat reeds veel asielzoekers bij gebreke aan identiteitsdocumenten door middel van een tolk hebben kunnen aantonen uit welke regio zij afkomstig zijn. In casu zou een tolk van Kirkuk kunnen bevestigen dat hij van daar afkomstig is. Dit zou aangewezen zijn omdat er in de aangeduide regio een reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, namelijk een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker verwijst naar arrest nr. 63 van de Raad van 15 juni 2007 waarin werd geoordeeld dat de situatie in Irak als binnenlands gewapend conflict dient te worden beschouwd. Hij verwijst ter staving hiervan tevens naar een recente 'Nieuwsbrief Terugkeerpraktijk' en naar het werk 'Eén jaar subsidiaire bescherming' van Vluchtelingenwerk Vlaanderen.

2.4.2. Wat betreft verzoekers bewering dat een tolk uit Kirkuk zou kunnen bevestigen dat hij van daar afkomstig is, kan dienstig worden verwezen naar het hoger bepaalde (zie sub 2.2.2).

Verzoekers verwijzing naar de situatie in zijn voorgehouden regio van herkomst, de rechtspraak van de Raad en de artikelen van Vluchtelingenwerk Vlaanderen is niet dienstig. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden (recente) afkomst van Kirkuk, noch aan zijn beweerde asielrelaas (zie sub 2.3.2).

Derhalve toont verzoeker, de elementen in het dossier in acht genomen, niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de voormelde wet van 15 december 1980. De aangevoerde schending van artikel 48/4 kan niet worden aanvaard.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS